

folkning — og derved tillige tjene til at firkke Hæren en Vaabenplads, hvor den kan samle sig, dersom den nødsages til at trække sig tilbage til Hovedstaden. Smød de Betragtninger, som det ærede kongevalgte Medlem anstillede om Rigtigheden eller Ikke-Rigtigheden af en stor Befæstning af Kjøbenhavn, skal jeg ikke anføre Noget. Der ligger Intet i Regjeringens Forslag, som tyder hen paa, at det er dens Hensigt at ville en saadan stor Befæstning, en Fæstning af første Rang, og det er jo ogsaa anerkjendt af det ærede Medlem. Efter det ærede Medlems Overbevisning var der ikke den fjerneste Sandsynlighed for, at i en overfluelig Fremtid nogen Stormagt skulde faae i Sinde at bemægtige sig Kjøbenhavn. Ja, jeg kan ikke forhindre det ærede Medlem i at have denne Anskuelse; men jeg er ikke i Stand til at dele hans Sikkerhed i saa Henseende. Jeg skal indrømme, at der er den anden Mulighed, som han omtalte, men ogsaa som en fjern Sandsynlighed, nemlig at en Stormagt kunde søge at bemægtige sig en Del af Landet, indtil Storebelt, og lade den øvrige Del ligge, enten overladende den til en anden Stormagt eller til en mindre Magt eller maaske ladende den drive omkring som et Brag paa Spøen. Jeg kan indrømme, at denne Mulighed kan have mere Sandsynlighed for sig; men jeg ser dog ikke, at denne Tro skulde kunne bevirke, at man opgav at træffe Foranstaltninger til Landets Forsvar. Dette vil det ærede Medlem jo heller ikke paa nogen Maade. Han vil kun ikke de Foranstaltninger, der ere foreslaaede af Regjeringen; han vil væsentlig søge Støtte i en Hær, en saadant Hær, som det efter vore Forhold for Fremtiden er muligt at tilveiebringe; han lægger just ikke megen Vægt paa Hærens Styrkelse, han lægger mere Vægt paa dens Egenstaber, paa dens Kampdygtighed. Jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at uden en dygtig, vel uddannet og vel udrustet Hær nytter ingen Befæstning; men jeg tror heller ikke, at nogen Hær, som skal føre et kraftigt Forsvar for Landet, kan undvære en Befæstning. Dernæst mente det ærede Medlem, at det var en Feil at indskrænke Forsvaret af Landet til Sjælland, ja, at det endog kunde være farligt. Det er jo imidlertid ikke givet ved Regjeringens Forslag eller ved mine Udtalelser, at man under alle Omstændigheder vil koncentrere Forsvaret udelukkende paa Sjælland. Naar en Krig stiller sig som sandsynlig, er det jo ingenlunde Meningen, at man siekliffelig vil gribe til at koncentrere Alt paa Sjælland. Det afhænger jo af Omstændighederne. Man kan under visse Forhold være henvist til at udvide Forsvaret over det hele Land eller over en stor Del af Landet, navnlig naar vi have Allierede; men i ugunstige Tilfælde, hvor vi staa alene og dog ikke kunne undlade at forsvare os, fastholder jeg den Anskuelse, at vi intet Andet have at gjøre end at koncentrere Forsvaret paa Sjælland. Det ærede kongevalgte

Medlem mente, at det var ulogt og urigtigt, man burde ikke opgave nogen Landsdel, men skulde søge at forsvare saa meget af Land-Området som muligt. Kunde man naae det, ja, saa vilde jeg indrømme, at det var det Bedste; men jeg vilde ønske, at det ærede kongevalgte Medlem vilde give mig en Forsvarsplan for Landet, thi jeg kan ikke indrømme, at jeg ser nogen Forsvarsplan i de Ord, jeg hørte fra ham, at, naar vi bleve trængte i Sylland, skulde vi søge at komme over til Fyen, og jeg formoder, at, naar vi bleve trængte der, skulde vi søge at komme tilbage til Sjælland. Jeg tror, at i det Tilfælde, at vi bleve angrebne af en overlegen Magt — og derom er der jo kun Spørgsmaal — vilde man kunne spare sig Lanten om Besværlighederne ved et saadant Tilbagetog, thi man vilde aldrig komme til at tiltræde det, naar man vil et virkeligt Forsvar paa de Steder, hvor man vil stille sig. En ganske anden Sag er det, naar man vil indskrænke sig til at markere et Forsvar, men det antager jeg dog ikke var det ærede Medlems Mening. Det ærede Medlem mente derhos, at han burde udtale sig stærkt imod en Udvidelse af Flaadens, og der gik hans Indvendinger jo ikke alene imod Mindretallets Forslag, men ogsaa imod Regjeringens, idet Regjeringsforslaget jo ogsaa gaar ud paa en Udvidelse og en Forøgelse af Flaadens Kampstibe. Det ærede kongevalgte Medlem ansøgte flere Grunde, hvorfor man ikke skulde gaa til en saadan Forøgelse, og deriblandt ogsaa den Grund, at man ved at skaffe sig et saadant stærkt og kraftigt Vaaben, let kunde udsætte sig for at vække Lyft hos nærliggende Stormagter til at bemægtige sig det. Ja, jeg skal ikke benegte, at der kan være Sandsynlighed for, at noget Saadant kan ske, og vi have, som det ærede Medlem ansøgte, jo selv haat et føleligt Bevis derpaa; men naar man tiltror Stormagterne i det Hele en saadan Tendens og tror, at den Tanke mulig kunde opstaa hos dem, ser jeg ikke, hvorfor man vil skyde denne Tanke saa langt fra sig, hvorfor de, naar det iøvrigt passer i deres Politik og hele Færd, da ikke skulde ville bemægtige sig en større eller mindre Del af Landet. Flaadens Udvidelse mente det ærede Medlem var utilraadelig, fordi vi dog aldrig vilde kunne naae Jernbyrdighed med de Magter, med hvilke der er størst Sandsynlighed for, at vi kunne komme til at kæmpe, og paa Havet var Overmagten den afgjørende, idet den mindre, den svagere Styrke ikke havde de Læraingjenstande at støtte sit Forsvar til, som man har paa Landjorden. Jeg tillader mig dog at tro, at der ogsaa paa Havet gives saadanne Læraingjenstande, om de end ikke altid ere iynlige; det er de mere grundede Farvande, de snevrere Farvande, hvor de Skibe, som vi anstafte os, netop kunne bevæge sig med stor Lethed, og hvortil de kunne trække sig tilbage for en fjendtlig Overmagt for igjen at bryde frem, naar denne Overmagt af andre Grunde har været nødsaget